

Тогази мъжетъ са събрахъ на купъ, поразговорихъ са и са сговорихъ че на тѣхния воденчаръ кѣщата е най-сгодна за голѣмкинята чюжденка.

Въ най-высоката страна на долината малкъ потокъ шюрти отъ высочината на една грамадна канара, и като са спуща на запѣнены бързѣи, завъртява колелото на една воденица, която са глѣда като покачена на тази висока стръмнина. Отвѣднята страна на потока воденчаря си съзидалъ гиздава малка кѣщица. Наистина тя е само отъ дърво сглобена, както и сѣка друга колиба въ тѣхъ мѣста; но на глѣдъ е за хубость: черешены и сливены дървета държатъ ѝ сѣнка и забиколена е съ градинка спрѣтната. Него живѣлице показва воденчера на чюжденката болярка.

„Отъ сѣ сърце ви давамъ, таквази каквато си е, кѣщицата тамъ горѣ, казва ѝ той и съ прѣстъ показва; тя е нова, новненичка и не е живялъ въ нея никой до сега. Азъ я сградихъ за себе си, да си поотволя въ нея, кога предамъ на сына си воденицата. Слава тебѣ господи! Знае си Господъ какво прави: вчера ми са доизкара кѣщицата и днесъ вый додохте. То ще рѣче че за васъ е зидана. Тя ще ви доде много на сгода: О! не ма е грыжа мен, много сгодна ще ви бѣде тя.“